

Migrantu integrācija, tās ietekme uz darba tirgu un sociālā nodrošinājuma koordinācijas ārējā dimensija

Eiropas Parlamenta 2013. gada 14. marta rezolūcija par migrantu integrāciju, tās ietekmi uz darba tirgu un sociālā nodrošinājuma koordinācijas ārējo dimensiju (2012/2131(INI))

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Eiropas Savienības Pamattiesību hartu un jo īpaši tās 15., 18., 20., 21. un 34. pantu,
- ņemot vērā Komisijas 2012. gada 30. marta paziņojumu „ES sociālā nodrošinājuma koordinācijas ārējā dimensija” (COM(2012)0153),
- ņemot vērā Komisijas 2011. gada 18. novembra paziņojumu „Vispārējā pieeja migrācijai un mobilitātei” (COM(2011)0743),
- ņemot vērā Komisijas 2011. gada 20. jūlija paziņojumu „Eiropas programma trešo valstu pilsoņu integrācijai” (COM(2011)0455),
- ņemot vērā Komisijas 2012. gada 18. aprīļa paziņojumu „Virzoties uz ekonomikas atlabšanu ar daudzām jaunām darba vietām” (COM(2012)0173),
- ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas 2012. gada 22. februāra atzinumu par Komisijas paziņojumu Eiropas Parlamentam, Padomei, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Reģionu komitejai „Eiropas programma trešo valstu pilsoņu integrācijai” (SOC/427),
- ņemot vērā Reģionu komitejas 2012. gada 16. februāra atzinumu „Jaunā Eiropas programma integrācijai”,
- ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas 2012. gada 18. septembra pašiniciatīvas atzinumu „Emigrējušu uzņēmēju ieguldījums ES ekonomikas attīstībā”¹,
- ņemot vērā *Eurofound* 2011. gada pētījumu „*Promoting ethnic entrepreneurship in the European cities*” („Etniskās uzņēmējdarbības veicināšana Eiropas pilsētās”),
- ņemot vērā 2012. gada 20. februāra Vienoto nodarbinātības ziņojumu par 2012. gadu,
- ņemot vērā Komisijas 2011. gada 5. decembra ziņojumu par Eiropas Trešo valstu valstspiederīgo integrācijas fonda īstenošanas kvalitatīvajiem un kvantitatīvajiem aspektiem un gūtajiem rezultātiem 2007.–2009. gada laikposmā (COM(2011)0847),
- ņemot vērā kopsavilkuma ziņojumu „*Sixth meeting of the European Integration Forum: The Involvement of Countries of Origin in the Integration Process*” („Eiropas Integrācijas foruma sestā sanāksme. Izcelsmes valstu līdzdalība integrācijas procesā”) (Brisele,

¹ CESE 638/2012 — SOC/449.

2011. gada 9. un 10. novembris),

- ņemot vērā pētījumu „*The integration of migrants and its effects on the labour market*” („Migrantu integrācija un tās ietekme uz darba tirgu”) (Eiropas Parlaments, 2011. gads),
- ņemot vērā pētījumu „*EMN Synthesis Report: satisfying labour demand through migration*” (EMT kopsavilkuma ziņojums „Migrācija — iespēja risināt pieprasījumu pēc darbspēka”) (Eiropas Parlaments, 2011. gads),
- ņemot vērā pētījumu „*Gallup World Poll: The Many Faces of Global Migration*” (Gallup pasaules mēroga aptauja par dažādiem globālās migrācijas aspektiem)” (IOM un Gallup, 2011. gads),
- ņemot vērā Eurofound publikācijas „*Quality of Life in Ethnically Diverse Neighbourhoods*” („Dzīves kvalitāte apvidos ar lielu etnisko daudzveidību”, 2011. gads), „*Working Conditions of Nationals with a Foreign Background*” („Ārvalstu izcelsmes valstspiederīgo darba apstākļi”, 2011. gads) un „*Employment and Working Conditions of Migrant Workers*” („Ieceļojušo darba ņēmēju nodarbinātības un darba apstākļi”, 2007. gads),
- ņemot vērā pētījumu, ko veicis Eiropas Padomes Vietējo un reģionālo pašvaldību kongresa, Štutgartes pilsētas un Eurofound izveidotais Eiropas pilsētu sadarbības tīkls vietējai migrantu integrācijas politikai (CLIP),
- ņemot vērā Padomes un Padomē sanākušo dalībvalstu valdību pārstāvju 2010. gada 4. maija secinājumus par integrāciju kā attīstības un sociālās kohēzijas virzītājspēku,
- ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas 2010. gada 17. marta atzinumu par tematu „Imigrējošo darba ņēmēju integrācija” (SOC/364),
- ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas 2010. gada 17. februāra atzinumu par tematu „Integrācija un sociālā programma” (SOC/362),
- ņemot vērā Eiropas Padomes 2009. gada 10. un 11. decembra sanāsmē pieņemto Stokholmas programmu „Atvērta un droša Eiropa tās pilsoņu un viņu aizsardzības labā”,
- ņemot vērā Padomes 2003. gada 22. septembra Direktīvu 2003/86/EK par tiesībām uz ģimenes atkalpvienošanos¹,
- ņemot vērā Padomes 2003. gada 25. novembra Direktīvu 2003/109/EK par to trešo valstu pilsoņu statusu, kuri ir kādas dalībvalsts pastāvīgie iedzīvotāji²,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 13. decembra Direktīvu 2011/98/ES par vienotu pieteikšanās procedūru, lai trešo valstu valsts piederīgajiem izsniegtu vienotu uzturēšanās un darba atļauju dalībvalsts teritorijā, un par vienotu tiesību kopumu trešo valstu darba ņēmējiem, kuri kādā dalībvalstī uzturas likumīgi³,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 18. jūnija Direktīvu 2009/52/EK, ar ko nosaka minimālos standartus sankcijām un pasākumiem pret darba devējiem, kas

¹ OV L 251, 3.10.2003., 12. lpp.

² OV L 16, 23.1.2004., 44. lpp.

³ OV L 343, 23.12.2011., 1. lpp.

nodarbina trešo valstu valstspiederīgos, kuri dalībvalstīs uzturas nelikumīgi¹,

- ņemot vērā Padomes 2009. gada 25. maija Direktīvu 2009/50/EK par trešo valstu valstspiederīgo ieceļošanu un uzturēšanos augsti kvalificētas nodarbinātības nolūkos („Zilās kartes” direktīva)²,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 16. decembra Direktīvu 2008/115/EK par kopīgiem standartiem un procedūrām dalībvalstīs attiecībā uz to trešo valstu valstspiederīgo atgriešanu, kas dalībvalstī uzturas nelikumīgi³,
- ņemot vērā Parlamenta 2009. gada 14. janvāra rezolūciju par stāvokli pamattiesību jomā Eiropas Savienībā laikposmā no 2004. līdz 2008. gadam⁴,
- ņemot vērā Komisijas 2007. gada 16. maija paziņojumu „Cirkulārā migrācija un mobilitātes partnerības starp Eiropas Savienību un trešām valstīm” (COM(2007)0248),
- ņemot vērā Parlamenta 2006. gada 6. jūlija rezolūciju par stratēģijām un līdzekļiem imigrantu integrācijai Eiropas Savienībā⁵,
- ņemot vērā Padomes 2005. gada 12. oktobra Direktīvu 2005/71/EK par īpašu procedūru trešo valstu valsts piederīgo uzņemšanai zinātniskās pētniecības nolūkos⁶,
- ņemot vērā Komisijas 2005. gada 1. septembra paziņojumu „Kopīgā integrācijas programma — ietvars trešo valstu pilsoņu integrācijai Eiropas Savienībā” (COM(2005)0389),
- ņemot vērā Komisijas 2005. gada 10. maija paziņojumu „Hāgas programma: desmit prioritātes turpmākajiem pieciem gadiem. Partnerība Eiropas atjaunošanai brīvības, drošības un tiesiskuma telpā” (COM(2005)0184),
- ņemot vērā Padomes un dalībvalstu valdību pārstāvju 2004. gada 19. novembra secinājumus par kopēju pamatprincipu noteikšanu Eiropas Savienības imigrantu integrācijas politikā,
- ņemot vērā 1999. gada 15. un 16. oktobrī pieņemto Tamperes programmu,
- ņemot vērā Padomes 2000. gada 27. novembra Direktīvu 2000/78/EK, ar ko nosaka kopēju sistēmu vienlīdzīgai attieksmei pret nodarbinātību un profesiju⁷,
- ņemot vērā Padomes 2000. gada 29. jūnija Direktīvu 2000/43/EK, ar ko ievieš vienādas attieksmes principu pret personām neatkarīgi no rasu vai etniskās piederības⁸,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Regulu (EK)

¹ OV L 168, 30.6.2009., 24. lpp.

² OV L 155, 18.6.2009., 17. lpp.

³ OV L 348, 24.12.2008., 98. lpp.

⁴ OV C 46 E, 24.2.2010., 48. lpp.

⁵ OV C 303 E, 13.12.2006., 845. lpp..

⁶ OV L 289, 3.11.2005., 15. lpp.

⁷ OV L 303, 2.12.2000., 16. lpp.

⁸ OV L 180, 19.7.2000., 22. lpp.

Nr. 883/2004 par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu¹,

- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2010. gada 24. novembra Regulu (ES) Nr. 1231/2010, ar ko Regulu (EK) Nr. 883/2004 un Regulu (EK) Nr. 987/2009 attiecina arī uz tiem trešo valstu valstspiederīgajiem, uz kuriem minētās regulas neattiecas tikai viņu valstspiederības dēļ²,
 - ņemot vērā Komisijas 2012. gada 30. marta priekšlikumus, kas attiecas uz sociālā nodrošinājuma sistēmu koordināciju (COM(2012)0156, COM(2012)0157, COM(2012)0158 un COM(2012)0152),
 - ņemot vērā Eiropas Kopienų Tiesas spriedumus lietās C-214/94, C-112/75, C-110/73, C-247/96, C-300/84, C-237/83, C-60/93 un C-485/07,
 - ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienības darbību 48., 78., 79. un 352. pantu,
 - ņemot vērā Reglamenta 48. pantu,
 - ņemot vērā Nodarbinātības un sociālo lietu komitejas ziņojumu un Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komitejas, Ārlietu komitejas un Sieviešu tiesību un dzimumu līdztiesības komitejas atzinumus (A7-0040/2013),
- A. tā kā, sākot ar 2012. gadu, darbaspējīga vecuma iedzīvotāju skaits Eiropā samazināsies, un, ja nenotiks imigrācija, turpmākajos desmit gados tas samazināsies par 14 miljoniem; tā kā attiecīgie skaitļi dalībvalstīs ievērojami atšķiras;
- B. tā kā 2011. gadā 27 ES dalībvalstīs dzīvoja 48,9 miljoni cilvēku, kuri dzimuši citā valstī (9,7 % no kopējā ES iedzīvotāju skaita), no tiem 16,5 miljoni (3,3 %), kuri dzimuši citā ES dalībvalstī, bet 32,4 miljoni (6,4 %) — ārpus Eiropas Savienības;
- C. tā kā, neraugoties uz to, ka bezdarba līmenis Eiropas Savienībā ir aptuveni 10 % (t.i., 23,8 miljoni bezdarbnieku), iepriekš minētā cilvēkresursu krīze jau ir novērojama un turpmākajos gados vēl saasināsies — piemēram, IT jomā 2015. gadā būs no 380 000 līdz 700 000 vakantu darbvieta; tā kā šī kvalificēta darbaspēka nepietiekamība jārīcina arī tādējādi, ka dalībvalstis un uzņēmumi piedāvā labākas izglītības un tālākizglītošanās iespējas, kvalifikācijas celšanas un profesionālās izaugsmes iespējas, apzinot jaunas mērķgrupas un nodrošinot ES iedzīvotājiem labāku un līdztiesīgāku piekļuvi augstākajai izglītībai;
- D. tā kā saskaņā ar Eiropas barometra veikto aptauju rezultātiem 70 % ES pilsoņu uzskata, ka imigranti ir vajadzīgi Eiropas ekonomikai; tā kā saskaņā ar aplēsēm ārpus Eiropas Savienības 27 dalībvalstu robežām dzimušo valstspiederīgo skaits ir 32 miljoni jeb 6,5 % no kopējā iedzīvotāju skaita;
- E. tā kā trešo valstu valstspiederīgo vecumā no 20 līdz 64 gadiem nodarbinātības rādītājs Eiropas Savienībā vidēji ir par 10 % zemāks nekā attiecīgais Eiropas Savienības valstspiederīgo nodarbinātības rādītājs, turklāt daudzi migranti veic darbu, kam viņi ir pārāk augstu kvalificēti, vai arī strādā nestabilā darbā, un pret šo situāciju varētu cīnīties,

¹ OV L 166, 30.4.2004., 1. lpp.

² OV L 344, 29.12.2010., 1. lpp.

paplašinot vispārēji piemērojamu darba koplīgumu darbības jomu situācijās, kurās pastāv šādi koplīgumi; tā kā pieprasījums pēc kvalificētiem darbiniekiem palielinās un arī turpmāk palielināsies straujāk nekā pieprasījums pēc mazkvalificētiem darbiniekiem, taču trešo valstu valstspiederīgo vidējais izglītības līmenis ir zemāks par ES valstspiederīgo vidējo izglītības līmeni, un jauniešiem, kuri nāk no migrantu vides, ir lielāks risks atstāt vispārējās un profesionālās izglītības sistēmu, neiegūstot vidējo izglītību;

- F. tā kā Eiropas Savienībai, kaut gan tā var sagaidīt migrantu pastāvīgu pieplūdumu, joprojām pasaules mērogā jāsacenšas par izcilākajiem prātiem, lai piesaistītu un noturētu talantus; tā kā demogrāfiskās izmaiņas un augošā globālā konkurence nozīmē, ka Eiropas Savienībai ir jārisina jautājumi, kas varētu kavēt šādu migrāciju, un arī jāveicina sociālā inovācija;
- G. tā kā kvalificētus darba ņēmējus, kam piemīt nepieciešamais cilvēkkapitāls un radošais kapitāls uz zināšanām balstītas ekonomikas veicināšanai, drīzāk piesaistīs daudzveidīga, atvērta un iecietīga sabiedrība, un tādējādi Eiropas pievilcīgums ir atkarīgs arī no aktīvas pieejas nodarbinātībai, vienlīdzīgu darba iespēju nodrošināšanas, faktiskas integrācijas izredzēm, vienlīdzīgu darba un izglītības iespēju pieejamības un diskriminācijas neesamības šajās jomās, vienlīdzības principa piemērošanas vispārējā un profesionālajā izglītībā attiecībā pret migrantu bērniem un šo bērnu sekmēm, „viesmīlīgas” kultūras vides, kā arī administratīvo šķēršļu likvidēšanas;
- H. tā kā imigrantu sabiedrībā ir vairāk iesakņojušies ar dzimumu saistīti stereotipi un tā kā migrantes biežāk saskaras ar dažādiem pret sievieti vērstas vardarbības veidiem, jo īpaši piespiedu laulībām, dzimumorgānu kropļošanu, tā sauktajiem goda aizstāvēšanas noziegumiem, sliktu izturēšanos tuvās attiecībās, seksuālu aizskaršanu darba vietā un pat sieviešu tirdzniecību un seksuālu izmantošanu;
- I. tā kā *Gallup* veiktajā pasaules mēroga aptaujā iegūtie dati liecina, ka pasaulē ir divreiz vairāk tādu potenciālo migrantu, kuri vēlētos strādāt citā valstī ierobežotu laiku, nekā tādu, kuri vēlētos doties pastāvīgā emigrācijā;
- J. tā kā nodarbinātība ir izšķirošs sekmīgas integrācijas faktors un ES integrācijas principos ir uzsvērts, ka kvalitatīvas, stabilas un apmaksātas darba attiecības vai pašnodarbinātība ir būtisks integrācijas procesa komponents un tam ir galvenā nozīme, lai imigranti piedalītos vietējās sabiedrības dzīvē, dotu tajā ieguldījumu, un lai šis ieguldījums kļūtu saskatāms;
- K. tā kā saskaņā ar aplēsēm aptuveni 1,9 līdz 3,8 miljoni imigrantu Eiropas Savienībā dzīvo un strādā nelegāli;
- L. tā kā kopš 2000. gada ar imigrantu līdzdalību ir izveidota aptuveni viena ceturtdaļa no jaunajām darbvietām; tā kā migranti arvien biežāk iesaistās darba tirgū kā pašnodarbinātie, taču vienlaikus arī biežāk nonāk finansiālās grūtībās; tā kā no migrantu vides nākušajiem uzņēmējiem un etniskajiem uzņēmumiem ir svarīga nozīme darbvietu izveidē un tie var darboties kā kopienu līderi un veidot saikni ar globālajiem tirgiem un tādējādi veicināt sekmīgāku integrāciju; tā kā tādēļ dalībvalstīm ir jāsniedz vairāk informācijas šīm iedzīvotāju grupām un jāvairo izpratne, piemēram, izveidojot „vienas pieturas aģentūras” tīmekļa vietni mērķtiecīgiem uzņēmējiem, kurā būtu sniegta informācija par iespējām un risinājumiem uzdevumiem, Eiropas un valsts finansējumu, kā arī organizācijām un struktūrām, kuras sniedz palīdzību pašnodarbinātības jautājumos;
- M. tā kā studenti, kuri nāk no migrantu vides, izglītības sistēmā joprojām atrodas neizdevīgākā

situācijā un pastāv lielāka varbūtība, ka viņi studijas nepabeigs;

- N. tā kā birokrātisku šķēršļu, kvalifikāciju neatzīšanas un kvalifikācijas paaugstināšanas iespēju trūkuma dēļ imigrantus lielākā mērā nekā attiecīgās valsts valstspiederīgos skar piedāvāto un pieprasīto prasmju neatbilstības problēma un ar to saistītais intelektuālā potenciāla zaudējums;
- O. tā kā ekonomikas globalizācija ir nenovēršami saistīta ar sociālo globalizāciju un tas īpaši ietekmē ES dalībvalstu un trešo valstu valstspiederīgo sociālā nodrošinājuma ārējo koordināciju;
- P. tā kā nodarbinātības politika un kaimiņattiecību politika ir savstarpēji cieši saistītas, tiecoties panākt labāku darbaspēka pieprasījuma apmierināšanu Eiropas darba tirgos;
- Q. tā kā atsevišķas dalībvalstis nevarēs noslēgt divpusējus savstarpējos nolīgumus par sociālo nodrošinājumu ar visām trešām valstīm, un mēģinājumi šādi rīkoties radītu sadrumstalotu sistēmu, kurā ES pilsoņi nebaudītu vienlīdzīgu attieksmi; tā kā tādēļ ir nepieciešama Eiropas mēroga rīcība;
- R. tā kā ES līmenī jautājums par trešo valstu valstspiederīgo integrāciju darba tirgū un par vispārējo integrāciju vienlaikus ietilpst vairāku Komisijas ģenerāldirektorātu un Eiropas Ārējās darbības dienesta kompetencē,
- S. tā kā ir iespējams, ka arī valstu līmenī pastāv līdzīgi sadrumstalota pieeja starp dažādiem pārvaldes departamentiem un līmeņiem un dažādām aģentūrām, kaut gan vietējām un reģionālajām kopienām ir izšķiroša nozīme integrācijas stratēģiju īstenošanā vietējā līmenī;
- T. tā kā migrantes biežāk saskaras ar bezdarbu, slikti atalgotu darbu, kā arī piedāvāto un pieprasīto prasmju neatbilstības problēmu;
- U. tā kā migrantes biežāk ir nodarbinātas tādās jomās, ko dažu dalībvalstu sociālā nodrošinājuma sistēmas neatzīst, piemēram, neoficiālās aprūpes jomā, tāpēc šīm sievietēm, sasniedzot pensijas vecumu, nav pieejamas pensiju shēmas, līdz ar to viņas vecumdienās nonāk nabadzībā;
- V. tā kā liela daļa Eiropas Savienībā studējošo studentu, kuri nāk no trešām valstīm, pēc studiju beigšanas nestrādā Eiropas Savienībā;
- W. tā kā migrantu bērniem skolā biežāk ir sliktas sekmes, viņi cieš no sociālās atstumtības, tostarp saskaroties ar problēmām iesaistīties nodarbinātībā, kā arī ar rasisma, ksenofobijas un diskriminācijas problēmu, un visi minētie faktori apgrūtina šo cilvēku integrāciju darba tirgū,
- 1. uzsver, ka integrācijai darba tirgū un sabiedrībā ir nepieciešamas abpusējas saistības — no vienas puses, apņemšanās iemācīties valodu, gūt zināšanas par tiesību sistēmu, politisko sistēmu un sociālo sistēmu un tās ievērot, apgūt tradīcijas, paražas un sociālās saskarsmes modeļus uzņemošajā valstī un, no otras puses, apņemšanās veidot iekļaujošu sabiedrību un nodrošināt darba tirgus, institūciju, izglītības, sociālā nodrošinājuma, veselības aprūpes, preču, pakalpojumu un mājokļu pieejamību un tiesības piedalīties demokrātiskajā procesā; līdz ar to uzsver, ka izglītības iestādēm, reliģiskām, sabiedriskām, kopienu un migrantu organizācijām, sporta un kultūras apvienībām, bruņotajiem spēkiem, sociālajiem

partneriem, jo īpaši arodbiedrībām, uzņēmumiem un darbā iekārtošanas aģentūrām šajā ziņā ir īpaša sociālā atbildība, un atgādina arī par to, ka integrācijas procesā katram dalībniekam ir atšķirīgas stiprās puses;

2. uzskata, ka abpusējas saistības integrācijas jomā var gūt visplašāko iespējamo atbalstu sabiedrībā tikai tad, ja integrācija tiek uztverta daudzpusīgi un dalībvalstis aktīvi un atklāti apspriežas ar sabiedrību, piedāvājot reālus risinājumus pašreizējiem uzdevumiem integrācijas jomā;
3. norāda, ka integrācija ir nepārtraukts divvirzienu process, kurā nepieciešama gan trešo valstu pilsoņu, gan uzņēmējvalsts sabiedrības iesaistīšanās; atzinīgi vērtē daudzos Eiropas Savienībā īstenotos labas prakses piemērus migrantu, patvēruma meklētāju un starptautiskās aizsardzības saņēmēju integrācijas jomā, bieži vien — projektos, kurus īsteno vietējās pašvaldības, kam ir būtiska nozīme integrācijas mērķu sasniegšanā;
4. norāda, ka integrāciju ir visefektīvāk uzsākt vietējā mērogā, tāpēc prasa Eiropas Savienības atbalstu vietējo un reģionālo kopienu integrācijas tīkla izveidei, ar kura palīdzību, izmantojot augšupēju pieeju, integrācijā tiktu iesaistītas visas pilsoniskās sabiedrības struktūras, par paraugu ņemot, iespējams, tādus projektus kā *CLIP*¹, *ERLAIM*², *ROUTES*, *City2City* un *EUROCITIES*; uzsver, ka šajā jomā nozīmīgs uzdevums ir jāveic pilsētām un lielpilsētām, tāpēc tām pienāktos īpašs atbalsts;
5. aicina dalībvalstis stingri cīnīties pret trešo valstu valstspiederīgo un citu ES valstu pilsoņu diskrimināciju, jo īpaši formālo un neformālo diskrimināciju darba meklēšanas procesā un darbavietā; uzskata, ka ekonomikas un finanšu krīzes apstākļos, vienlaikus palielinoties arī bezdarbam, ir apņēmīgi jācīnās pret diskrimināciju un rasismu; uzsver, ka darba devējiem ir ar likumu noteikts vienādi izturēties pret visiem darba ņēmējiem un nediskriminēt tos reliģijas, dzimuma, etniskās piederības vai valstspiederības dēļ, tādējādi sekmējot pamattiesību ievērošanu, ņemot vērā, ka diskriminācijas neesamība un vienlīdzīgu iespēju veicināšana ir būtiska integrācijas procesa daļa; aicina Komisiju un dalībvalstis nodrošināt, lai uzņemošajās valstīs arī attiecībā pret migrantiem tiktu ievērots koplīgumos paredzētais algas apmērs un tiesības; aicina Komisiju un dalībvalstis uzraudzīt šo prasību efektīvu ievērošanu, lai nepieļautu darba samaksas un sociālo dempingu, pieņemt vienotas pamatnostādnes ar nodarbinātību saistītas diskriminācijas apkarošanai un pasākumus, lai mazinātu likumdošanas sistēmas iespējamo negatīvo ietekmi uz migrantu dzīvi, un atbalstīt tādas politikas uzsākšanu, kura var sekmēt straujāku izaugsmi un mazināt nevienlīdzību un ienākumu līmeņa atšķirības;
6. aicina dalībvalstis labāk integrēt darbaspēka migrācijas politikas pasākumus, lai risinātu ar darbaspēka nepietiekamību saistītās problēmas un sekmētu vietējo ražošanu;
7. aicina Komisiju, izmantojot pirmspievienšanās atbalstu un ciešāk uzraugot sasniegto progresu, pastiprināt paplašināšanās sarunās iesaistīto valstu centienus uzlabot romu sociālo un ekonomisko integrāciju, pievēršot lielāku uzmanību romu sievietēm un meiteņu situācijai;
8. uzskata, ka dalībvalstu integrācijas politika un pasākumi ir vairāk jādiferencē un jāpielāgo,

¹ *European network of cities for local integration policies for migrants* — Eiropas pilsētu sadarbības tīkls vietējai migrantu integrācijas politikai.

² *European Regional and Local Authorities for the integration of migrants* — Eiropas reģionālo un vietējo pašvaldību sadarbības projekts migrantu integrācijai.

kā arī jāuzlabo to kvalitāte, turklāt vissvarīgāk ir nošķirt vajadzības, kas raksturīgas dažādām mērķgrupām, piemēram, augsti kvalificētām un mazkvalificētām personām, ES pilsoņiem un trešo valstu valstspiederīgajiem, migrantiem ar darba piedāvājumu un bez darba piedāvājuma, migrantiem ar valodu prasmi un tiem, kuri valodu vēl nav apguvuši, vai kuriem ir ģimenes saites uzņemošajā valstī, tādējādi apmierinot visu migrantu vajadzības; atgādina, ka līdzdalība ir atkarīga no šādu pasākumu pieejamības — tostarp arī finansiālās pieejamības —, kā arī tiesībām ņemt līdzi tuvākos ģimenes locekļus un dzīvesbiedru tiesībām strādāt;

9. atgādina, ka aptuveni puse no migrantiem Eiropas Savienībā ir sievietes un ka neatkarīgs migrācijas statuss sievietēm un dzīvesbiedru tiesības strādāt ir izšķiroši elementi, lai nodrošinātu efektīvu integrāciju;
10. tāpēc prasa vietējā, valstu un Eiropas līmenī pieņemt viengabalainu pieeju, kas būtu salīdzināma ar dzimumu līdztiesības integrēto pieeju; prasa ieviest integrācijas vispusīgas iekļaušanas principu, kas nozīmētu, ka ar integrāciju saistīti jautājumi tiktu ņemti vērā visos politikas, likumdošanas un finanšu pasākumos, un šajā nolūkā aicina dalībvalstis prasīt valstu kontaktpunktiem integrācijas jautājumus, lai tie ziņo par šajā jomā panākto progresu; turklāt aicina Komisiju izveidot starpdienestu grupu integrācijas jomā, kura nodarbotos ar tādiem jautājumiem kā integrācija, (darbaspēka) migrācija un integrācija darba tirgū un kuras darbā iesaistītos visi attiecīgie ģenerāldirektorāti, Eiropas Ārējās darbības dienests un attiecīgās ieinteresētās personas;
11. atzinīgi vērtē Eiropas Integrācijas foruma izveidi, kas pilsoniskajai sabiedrībai nodrošina platformu ar migrantu integrācijas jautājumiem saistīto uzdevumu un prioritāšu apspriešanai; vēlētos ciešāku saikni starp minēto forumu un Eiropas Savienības pašreizējām politiskajām un likumdošanas norisēm;
12. uzskata, ka pie sekmīgas integrācijas pieder arī līdzdalība politisko lēmumu pieņemšanas procesos un ka īpaši ir jāveicina migrantu iesaistīšanās sabiedrības dzīvē; tāpēc aizstāv sabiedriskās un politiskās līdzdalības iespēju paplašināšanu personām no migrantu vides, un mudina viņus izmantot šādas iespējas;
13. atgādina, ka nozīmīgs instruments integrācijas un aktīva pilsoniskuma sekmēšanai ir migrantu tiesības balsot vēlēšanās, jo īpaši vietējā līmenī; pauž bažas par mazākumtautību politiskās pārstāvības trūkumu visos pārvaldes līmeņos, tostarp dalībvalstu līmenī, kā arī Eiropas Parlamentā;
14. uzsver, ka ir svarīgi atzīt, ka spēcīga kultūras identitāte nav jāuztver kā nacionālās identitātes ierobežošana un ka nacionālajai identitātei ir jābūt pietiekami atvērta un elastīgai, lai integrētu un uzņemtu iedzīvotāju dažādo kultūras izcelsmju un kultūrvides īpašās iezīmes, kas veido plurālistisku valsti;
15. uzsver, ka arī izcelsmes valstis ir atbildīgas par to, kā sekmēt integrāciju darba tirgū, piedāvājot valodu kursus par pieņemamām cenām un citus sagatavošanās kursus, nodrošinot informāciju, uzraugot darbā iekārtošanas aģentūras, lai nodrošinātu to atbildīgu darbību, un uzturot kontaktus ar diasporu un/vai ar uzņemošajās valstīs esošo vēstniecību attiecīgajām nodaļām; attiecīgi mudina izcelsmes valstis turpināt izstrādāt programmas šajā jomā;
16. prasa, lai uzņemošo valstu rīkotajās valodas un integrācijas programmās — neatkarīgi no imigrantu kultūras izcelsmes, prasmēm vai profesionālās darbības jomas — notiktu

iepazīstināšana ar vēsturi, kultūru un Eiropas demokrātijas vērtībām un principiem, tiesiskumu un Eiropas atceres pasākumiem, akcentējot Pamattiesību hartā noteiktās tiesības un citus principus un vienlaikus apkarojot iesakņojušos dzimumu stereotipus;

17. vērš uzmanību uz to, ka migrantu integrācijas procesā arvien pieaug sieviešu nozīme — ne tikai tāpēc, ka viņām ir liels potenciāls iesaistīties darba tirgū un bieži vien svarīga nozīme bērnu audzināšanā un normu un vērtību mācīšanā, bet arī tāpēc, ka viņām visbiežāk nākas saskarties ar diskrimināciju un vardarbību; aicina Komisiju un dalībvalstis rīkoties, lai būtiski stiprinātu sieviešu tiesisko un sociālo stāvokli, tiecoties apkarot diskrimināciju visās politikas jomās un izmantot sieviešu potenciālo ieguldījumu, jo īpaši ekonomiskajā un sociālajā attīstībā;
18. aicina dalībvalstis izstrādāt izglītības un komunikācijas programmas, kas informētu migrantus par viņu tiesībām un pienākumiem, un izveidot sievietēm paredzētus daudzvalodu atbalsta dienestus;
19. aicina Komisiju un dalībvalstis cieši sadarboties ar tīkliem un NVO, kas risina ar migrantēm saistītus jautājumus, lai izstrādātu dzimumu līdztiesības politiku un integrētu dzimumu līdztiesības koncepciju nolūkā aizsargāt migranšu cilvēktiesības, nodrošināt vienlīdzīgas iespējas attiecībā uz nodarbinātību un piekļuvi darba tirgum, vienlaikus garantējot vienlīdzīgas tiesības, un apkarot un novērst jebkura veida vardarbību, ekspluatēšanu darbā, seksuālu izmantošanu, dzimumorgānu kropļošanu, nelikumīgu praksi, nolaupīšanu, piespiedu darbu, piespiedu laulības un sieviešu tirdzniecību;
20. uzsver, ka kvalificēta darbaspēka trūkums jārisina arī tādējādi, ka Eiropas Savienības dalībvalstīs, tostarp uzņēmumos, jāpiedāvā mērķtiecīgi izglītības, tālākizglītības un mūžizglītības pasākumi; šajā nolūkā ierosina paplašināt ES mūžizglītības mobilitātes programmas starptautisko dimensiju; turklāt uzsver, ka pret ieceļojušo darba ņēmēju bērnu sliktajām sekmēm un augsto mācību pamešanas rādītāju ir jācīnās, garantējot nepilngadīgajiem tiesības uz izglītību ar tādiem pasākumiem kā finansēšana, stipendijas studijām un turpmākas izglītošanās virzieni un iespējami daudzās valodās sniedzot informāciju par dalībvalstu izglītības sistēmām un ar tām saistītajām tiesībām un pienākumiem; atgādina, ka dažas dalībvalstis ar panākumiem izmanto duālo izglītības sistēmu / duālo apmācības sistēmu, lai palīdzētu jauniešiem no migrantu vides iesaistīties darba tirgū un samazinātu jauniešu bezdarba līmeni; uzskata, ka ir nepieciešams apmācīt izglītības darbiniekus, kā tikt galā ar daudzveidību, un apsvērt, kā migrantus varētu pieņemt darbā valsts sektorā, jo īpaši par skolotājiem; mudina dalībvalstis sekmēt etnisko uzņēmējdarbību un atzīst etnisko uzņēmēju svarīgo nozīmi integrācijā, darbvieta izveidē un kopienas vadīšanā;
21. aicina dalībvalstis informēt ārvalstu studentus par darba iespējām pēc studiju pabeigšanas un vienkāršot piekļuvi attiecīgo valsts darba tirgum, atgādinot, ka var uzskatīt, ka cilvēki, kuri jau ir dīvojuši attiecīgajā valstī, tur pabeiguši studijas un apguvuši valsts valodu, jau ir integrējušies; turklāt norāda, ka arī ekonomiskā ziņā Eiropas Savienībai nav izdevīgi zaudēt augstskolu absolventos veiktos ieguldījumus, ja viņi nevar atrast darbu Savienībā; tādēļ aicina dalībvalstis labāk novērtēt pieprasījumu pēc darbaspēka un nodrošināt darba ņēmējiem migrantiem, kuri pabeiguši studijas kādas ES dalībvalsts teritorijā, taisnīgas iespējas konkurēt darba tirgū;
22. atgādina, ka no ES kaimiņvalstīm nāk ievērojams skaits darba meklētāju, kuri vēlas strādāt Eiropas darba tirgos, un tādējādi šīs valstis sniedz reālu ieguldījumu darba tirgu attīstībā, un

ka izglītības programmu, vēsturisko notikumu un valodu līdzība ir pamatotas priekšrocības, kas palīdz migrantiem integrēties;

23. aicina Komisiju izvērtēt iespēju izstrādāt un ieviest kopīgu, uz kritērijiem balstītu sistēmu iecelšanai Eiropā, kuras pamatā būtu pārredzami kritēriji un kura atbilstu Eiropas kvalifikāciju pamatsistēmas idejai par kredītpunktu uzkrāšanu un pārnesi, un kurā dalībvalstis varētu piedalīties pēc brīvprātības principa; konstatē, ka šādu sistēmu vajadzētu varēt pielāgot darba tirgus apstākļiem, lai atvieglotu steidzami vajadzīga kvalificēta darbaspēka piesaistīšanu;
24. uzsver, ka attiecībā uz kvalificētiem darbiniekiem, kas piesaistīti no ES un trešām valstīm, jāpiemēro princips par vienādu samaksu un vienādiem darba nosacījumiem vienāda darba veikšanai vienādā darba vietā;
25. aicina Komisiju saistībā ar iepriekš minēto iecelšanas sistēmu apsvērt iespēju izveidot *EURES* portālā starptautisku platformu standartizētiem darbvietu aprakstiem un prasmju profiliem, paturot prātā Eiropas kvalifikāciju pamatsistēmas principus, kas paredz kredītpunktu uzkrāšanu un pārnesi, lai tādējādi sekmētu darbu meklējošo migrantu pieņemšanu darbā un atvieglotu viņu spēju, prasmju un kvalifikāciju salīdzināšanu;
26. uzsver, ka dalība iecelšanas sistēmā, kuras pamatā būtu Eiropas kvalifikāciju pamatsistēmas ideja par kredītpunktu uzkrāšanu un pārnesi, sekmētu dalībvalstu pievilcību kvalificētiem trešo valstu valstspiederīgajiem, kuriem tas nozīmētu procedūru vienkāršošanu;
27. uzsver uz vajadzībām balstītas, kvalificētas, ar integrācijas pasākumiem saistītas migrācijas nozīmi un aicina Komisiju un dalībvalstis kopā ar reģioniem un pašvaldībām ieviest kopīgu Eiropas līmeņa koordinācijas sistēmu darbaspēka pieprasījuma apzināšanai un efektīvākai darbaspēka migrācijas novirzīšanai; tāpēc atzinīgi vērtē Komisijas priekšlikumu izveidot Eiropas platformu dialogam par darbaspēka migrācijas pārvaldību, kā arī regulāru un sistemātisku novērtējumu par ilgtermiņa piedāvājumu un pieprasījumu ES darba tirgos līdz 2020. gadam, iedalot to pa nozarēm, profesijām, kvalifikācijas līmeņiem un dalībvalstīm; norāda, ka šādam plānam arī skaidri jāatspoguļo darbaspēka nepietiekamība Eiropas Savienībā īstermiņā un vidējā termiņā;
28. iesaka šādā sistēmā paredzēt vismaz sarakstu ar tām profesijām, kurās trūkst darbaspēka, un pieprasījuma analīzi, balstoties uz darba devēju sniegtajiem datiem;
29. aicina dalībvalstis, lai tās, paturot prātā Kopienas preferences klauzulu un neraugoties uz pastāvīgo kvalificētu darbinieku nepietiekamību, kā arī pamatojoties uz to, veicinātu ES iekšējo mobilitāti un attiecīgi vienkāršotu citu ES dalībvalstu pilsoņu darbā pieņemšanas nosacījumus, pašu darbā pieņemšanas procesu un integrāciju; aicina dalībvalstis izveidot līdzekļus un instrumentus darba tirgus trūkumu risināšanai ar ES iekšējās mobilitātes palīdzību, un ar ieguldījumiem atbalstīt pakalpojumus tādu ES migrantu reintegrācijai, kuri pēc neveiksmīgiem darba meklējumiem atgriezušies savā valstī;
30. uzsver, ka nav pareizi izmantot jautājumu par darba meklētāju migrāciju, lai vairotu iedzīvotāju bažas; norāda, ka uz aizspriedumiem un nepatiku balstīti pārsteidzīgi spriedumi grauj sabiedrības pamatā esošo solidaritāti, tāpēc pārliciecināši jānoraida šā jautājuma izmantošana populistiskiem mērķiem;

31. atgādina par plašsaziņas līdzekļu būtisko nozīmi sabiedrības viedokļa veidošanā par imigrāciju un integrāciju un prasa ievērot atbildīgas žurnālistikas standartus, lai veicinātu savstarpēju cieņu un izpratni par kopējo un atšķirīgo;
32. uzskata, ka migrantiem, bēgļiem un patvēruma meklētājiem vajadzētu būt vieglāk pieejamam darba tirgum, neizjūtot grūtības, un ka viņiem būtu jāvar paļauties uz ātru un lētu formāli un neformāli un ikdienā mācoties iegūtu diplomu, kvalifikāciju un prasmju novērtējumu un attiecīgā gadījumā atzīšanu un apstiprināšanu; tādēļ aicina Komisiju nākt klajā ar konkrētiem priekšlikumiem par iespējām izveidot mehānismu trešo valstu valstspiederīgo profesionālo kvalifikāciju un diplomu atzīšanai, tostarp paredzot arī efektīvu prasmju novērtēšanu gadījumos, kad trūkst apliecināšu dokumentu; atgādina, ka šajā nolūkā ir svarīgi atbalstīt kompetenču, kvalifikāciju un prasmju pārredzamību partnervalstīs;
33. norāda, ka uz darba tirgu vērsta imigrācija var labvēlīgi ietekmēt sociālā nodrošinājuma sistēmu uzņemošajā dalībvalstī, garantējot kvalificētu darbaspēku un uzlabojot konkurences priekšrocības, ko nodrošina kultūras daudzveidība (valodu zināšanas, pieredze ārvalstīs, mobilitāte utt.);
34. aicina Komisiju un dalībvalstis sadarboties ar partnervalstīm nolūkā vairāk koncentrēties uz bērnu darba izskaušanu, lai tā vietā izveidotu pienācīgas kvalitātes darbvietas pieaugušajiem un ļautu bērniem pienācīgi izglītoties;
35. atbalsta to, lai bez izņēmumiem tiktu īstenota arodbiedrību biedrošanās brīvība un tiesības uz sarunām par darba koplīgumu slēgšanu ar mērķi nodrošināt, uzlabot un aizstāvēt pienācīgus darba apstākļus;
36. prasa, lai migranti tiktu iespējami ātri sagatavoti vietējam darba tirgum; šajā sakarībā norāda uz paraugpraksi, kas gūta attiecībā uz integrāciju darba tirgū, piemēram, migrantu konsultēšanu, integrācijas dispečeru darbību un iniciatīvu „migranti migrantiem”, un uz profesionālajām vajadzībām orientētiem valodu kursiem, kā arī uz veicinošu atbalstu migrantu skolas vecuma bērniem un atbalstu uzņēmējdarbības sākšanai kvalificētām migrantu izcelsmes personām;
37. uzsver, ka uzņemošās valsts valodas apguve ir pamats sekmīgai darbībai uz pakalpojumu sniegšanu orientētajā Eiropas darba tirgū; turklāt uzsver, ka dalībvalstīm jāgādā par pietiekamām valodas apguves iespējām, lai valodas barjera darba vidē nebūtu šķērslis, un atzinīgi vērtē uzņēmumu pašiniciatīvu šajā jomā;
38. šajā sakarībā aicina dalībvalstis labāk informēt migrantus par iespējām un risinājumiem uzdevumiem, Eiropas un valsts finansējumu, kā arī organizācijām un struktūrām, kas sniedz palīdzību pašnodarbinātības jautājumos;
39. aicina Komisiju pasludināt 2016. gadu par Eiropas integrācijas gadu, bet vienlaikus mudina Komisiju īpaši koncentrēties uz integrāciju, kas norisinās strādājot; aicina Komisiju nodrošināt, ka integrācijas gada ietvaros tiek paredzēti konkrēti tiesību akti un kritēriji dalībvalstīm;
40. ierosina Komisijai pasludināt 2016. gadu par Eiropas integrācijas gadu, vienlaikus mudinot to īpaši koncentrēties uz integrāciju, kas norisinās strādājot; aicina Komisiju nodrošināt, ka integrācijas gada ietvaros tiek paredzēti konkrēti tiesību akti un kritēriji dalībvalstīm;

41. konstatē, ka daudzās dalībvalstīs migrantu integrācija ir nepietiekama, un tāpēc iestādēm vēl jāveic mērķtiecīgi pasākumi; uzskata, ka tas ir saistīts arī ar nepareizi radītu priekšstatu par migrantiem, kuri galvenokārt tiek uztverti kā apdraudējums drošībai, un ka pozitīvās iespējas netiek pietiekami ņemtas vērā; uzskata, ka tāpēc izcelsmes valstī iegūtā kvalifikācija bieži vien nepavisam netiek pienācīgi atzīta;
42. atzīst cirkulārās (darbaspēka) migrācijas potenciālu nodrošināt trīskārtēju ieguvumu, proti, kad labumu gūtu gan migrants, gan uzņemošā valsts, gan izcelsmes valsts, un aicina dalībvalstis pavērt iespējas šāda veida imigrācijai un emigrācijai un to veicināt;
43. uzsver, ka ir svarīgi, lai cirkulārās migrācijas uzmanības centrā būtu cilvēks un cilvēka iespējas, atgriežoties izcelsmes valstī, izmantot iegūtās zināšanas un prasmes;
44. aicina Komisiju un dalībvalstis pastiprināt sadarbību ar trešām valstīm cirkulārās migrācijas jomā un iesaistīt tās sarunās un nolīgumos, jo īpaši „Vispārējā pieejā migrācijai un mobilitātei” un ar to saistītajos „Migrācijas un mobilitātes dialogos” un mobilitātes partnerībās;
45. atbalsta iespēju, ka gadījumā, ja viena no pusēm nav gatava uzņemties visas mobilitātes partnerībā iekļautās saistības, alternatīvs regulējums var būt kopīgu migrācijas un mobilitātes programmu noslēgšana starp ES un trešām valstīm, taču uzsver, ka šāda iespēja jāparedz kā pārejas posms;
46. šajā sakarībā īpaši atzinīgi vērtē plānoto Migrācijas un mobilitātes resursu centru (MMRC) ieviešanu partnervalstīs, ar kurām tiek īstenotas mobilitātes partnerības un kopīgas programmas, un mudina ierosināt ideju par šādiem centriem arī trešām valstīm;
47. aicina sekmēt inteligēntas stratēģijas cirkulārās migrācijas veicināšanai, atbalstot tās ar nepieciešamajiem resursiem, tiesiskām garantijām un priekšnoteikumiem drošu darbvietu radīšanai un nelikumīgas ieceļošanas novēršanai;
48. norāda, ka sekmīgai šāda veida sadarbībai ir nepieciešamas ilgtermiņa saistības, ko Eiropas Savienība spēj uzņemties, izmantojot savus finanšu instrumentus, lai, piemēram, atbalstītu atpakaļuzņemšanas un integrācijas programmas, kurās ietverts cirkulārās migrācijas elements;
49. uzsver, ka, veidojot cirkulārās migrācijas programmas, tām jābūt elastīgām, un jāņem vērā Eiropas Cilvēktiesību konvencijas 8. pants, kā arī Direktīva 2003/109/EK un Direktīva 2003/86/EK;
50. uzsver, ka šajā sakarībā ir noderīgi nodrošināt valodu un prasmju apmācību pirms ierašanās uzņemošajā valstī, kā arī sagatavot atgriešanos, un atzīmē iespēju izveidot tā dēvētos izceļošanas sagatavošanās birojus izcelsmes valstī un uzņemošajā valstī;
51. paturot prātā, ka migrācijas politikai un darba tirgus politikai jābūt savstarpēji saistītām, aicina Komisiju noteikt par prioritāru un stiprināt saikni starp darbaspēka pieprasījumu, cirkulāro migrāciju, attīstības politiku, kaimiņattiecību politiku un ārpolitiku; atzinīgi vērtē Eiropas Savienības līdzšinējo finansiālo atbalstu migrācijas pārvaldībai trešās valstīs, piemēram, *Migration EU Expertise II (MIEUX II)*, un prasa, lai, finansējot Eiropas projektus, tiktu maksimāli izvērstas sinerģija starp Eiropas sociālo fondu un Patvēruma un migrācijas fondu;

52. atzinīgi vērtē pastāvošos ES instrumentus integrācijas politikas pasākumu izveidei, piemēram, valstu kontaktpunktu tīklu integrācijas jomā, Eiropas tīmekļa vietni integrācijas jautājumos, Eiropas „Integrācijas rokasgrāmatu”, Eiropas Integrācijas fondu un Patvēruma un migrācijas fondu, ES Imigrācijas portālu un Eiropas integrācijas moduļu iniciatīvu;
53. atgādina par ES imigrantu integrācijas politikas kopējiem pamatprincipiem; pauž nožēlu par to, ka patlaban dalībvalstis neizmanto Eiropas Integrācijas fonda līdzekļus visā pilnībā, un atgādina, ka šā fonda mērķis ir atbalstīt dalībvalstu darbības iepriekš minēto kopējo pamatprincipu īstenošanā;
54. uzsver nepieciešamību apzināt paraugpraksi, dalīties tajā un sekmēt paraugprakses apmaiņu starp tām ES dalībvalstīm un trešām valstīm, kuru imigrācijas politikā visvairāk pievērsta uzmanība dzimumu līdztiesībai;
55. uzsver nepieciešamību optimāli izmantot iespējas, ko piedāvā 2013. gada noteikšana par Eiropas pilsoņu gadu, lai vērstu uzmanību uz migranšu brīvu pārvietošanos un pilnvērtīgu līdzdalību Eiropas sabiedrības dzīvē;
56. aicina dalībvalstis rīkot migrantiem adresētas kampaņas ar mērķi apkarot attiecīgajās kopienās dziļi iesakņojušos dzimumu stereotipus, uzlabot migranšu integrācijas procesu un iesaistīšanos sabiedrības dzīvē, ekonomikā, izglītībā un darba tirgū un apkarot ar dzimumu saistītu vardarbību;
57. norāda, ka daudziem potenciālajiem migrantiem savā izcelsmes valstī nākas saskarties ar ilgiem gaidīšanas termiņiem dalībvalstu konsulārajās dienestos, kas ārkārtīgi apgrūtina ātru, paļāvīgu un raitu stāšanos cirkulārajās darba attiecībās; tādēļ aicina Komisiju un dalībvalstis pastiprināti apsvērt kopīga Eiropas konsulārā dienesta izveidi ES delegācijās un dalībvalstu vēstniecībās;
58. mudina rīkot Eiropas Ārējās darbības dienesta (EĀDD) darbiniekiem, jo īpaši tiem, kuri strādā ES delegācijās, mācības par vispārējo pieeju migrācijas jautājumiem, lai nodrošinātu efektīvu ES imigrācijas politikas integrēšanu ārējās darbībās;
59. neatlaidīgi mudina EĀDD aktīvāk iesaistīties migrācijas politikas veidošanas procesa ārējās dimensijas koordinēšanā;
60. atgādina, cik svarīgi ir, lai Eiropas Savienībai būtu „vieda” robežu pārvaldība, kā arī iespēja veikt pārbaudes, izmantojot biometriskos identifikatorus;
61. uzskata, ka ir vajadzīgi skaidri, taisnīgi un nediskriminējoši iecelšanas un uzturēšanās noteikumi, kuriem jābūt saskaņā ar dalībvalstu un ES tiesiskajām normām; uzsver, ka iecelšanas kritērijiem jābūt viegli saprotamiem un jāpaliek spēkā ilgtermiņā; norāda, ka ilgstošas uzturēšanās tiesības paredzamā nākotnē paver iespējas un tādējādi ir pamatnosacījums integrācijai; uzsver, ka valodu zināšanām ir liela nozīme un ka ir jāveicina un jāatbalsta valodu apguve, taču valodas prasmi nevar izmantot kā atlases vai sankciju piemērošanas kritēriju;
62. ņemot vērā Direktīvu 2008/115/EK un Direktīvu 2009/52/EK, norāda, ka nelegālo darbaspēka migrāciju var mazināt ne vien ar efektīvu kontroli, bet arī nodrošinot labākas legālās migrācijas iespējas;

63. pauž nožēlu par nesenajām izmaiņām, kuras izdarītas atsevišķu dalībvalstu tiesību aktos attiecībā uz pilsonības iegūšanu piedzimšanas brīdī un kuru rezultātā Eiropas Savienībā pieaug bezvalstnieku skaits;
64. uzsver, ka gan legālā, gan nelegālā imigrācija ir pašlaik raksturīgas tendences un ka migrācijas politikā ir vajadzīgs kopējs tiesiskais regulējums, lai aizsargātu migrantus un iespējamus upurus, jo īpaši sievietes un bērnus, kas migrācijas kontekstā ir mazāk aizsargāti pret dažādiem organizētās noziedzības veidiem un pret cilvēku tirdzniecību; uzsver arī to, ka kopējs tiesiskais regulējums var palīdzēt mazināt nelegālo migrāciju;
65. pauž nožēlu par to, ka daudzas migrantes savās izcelsmes valstīs tiek maldinātas ar solījumiem par darba līgumiem attīstītajās valstīs, un dažas pat krīt par upuri mafijas un cilvēku tirdzniecības tīkliem, kuri tās nolaupa seksuālas izmantošanas mērķiem; aicina dalībvalstis pastiprināt centienus apkarot šo ļaunprātīgo un necilvēcīgo praksi;
66. aicina Padomi, Komisiju un dalībvalstis izveidot tiesisko regulējumu, kas imigrantēm garantētu tiesības saņemt pašām savu pasi un uzturēšanās atļauju, un paredzēt iespēju saukt pie kriminālatbildības par šo dokumentu atņemšanu;
67. uzsver, ka vairums migranšu neatkarīgi no izglītības līmeņa un profesionālās pieredzes ir nodarbinātas kā mājkalpotājas vai strādā aprūpes jomā; pauž nožēlu par to, ka lielākā daļa šo sieviešu strādā bez darba līgumiem, par ļoti zemu samaksu un nebauda nekādas sociālās tiesības;
68. atzinīgi vērtē SDO Konvenciju Nr. 189 par mājkalpotāju tiesībām, kura stāsies spēkā 2013. gadā, un aicina visas dalībvalstis to nekavējoties ratificēt;
69. atzinīgi vērtē pastāvošos ES lēmumus par sociālā nodrošinājuma sistēmu koordināciju ar Alžīriju, Maroku, Tunisiju, Horvātiju, Bijušo Dienvidslāvijas Maķedonijas Republiku, Izraēlu, Melnkalni, Sanmarīno, Albāniju un Turciju; aicina Komisiju rīkoties, lai risinātu sociālā nodrošinājuma koordinācijas jautājumus attiecībā uz trešo valstu valstspiederīgajiem, jo īpaši jautājumu par tiesību saglabāšanu, izbraucot no ES vai atkārtoti ieceļojot tajā, un paredzēt ES migrācijas politikā atbilstošus pasākumus, pievēršoties migrantu iegūtajām sociālā nodrošinājuma tiesībām;
70. šajā sakarībā atzinīgi vērtē Ibērijas pussalas un Latīņamerikas valstu konvenciju par sociālo nodrošinājumu un ierosina paredzēt arī citām dalībvalstīm iespēju līdzās Portugālei un Spānijai pievienoties šai konvencijai, ko varētu izmantot kā Eiropas koordinācijas platformu; uzsver — lai gan divpusēji nolīgumi starp ES dalībvalstīm un trešām valstīm var sniegt labāku sociālā nodrošinājuma aizsardzību, tie rada grūtības trešo valstu valstspiederīgajiem, kuri pārvietojas starp ES valstīm, saprast savas sociālā nodrošinājuma tiesības; tādēļ atzinīgi vērtē Komisijas priekšlikumu izveidot ES mehānismu paraugprakses un informācijas apmaiņai par sociālā nodrošinājuma koordināciju un ierosina Komisijai apkopot, apstrādāt un pārredzamā veidā darīt pieejamus patlaban pastāvošos valstu divpusējos nolīgumus; aicina Komisiju sniegt norādes dalībvalstīm, kuras slēdz divpusējus nolīgumus, lai nodrošinātu vienveidīgāku piemērošanu visā ES, ievērojot gan ES sociālā nodrošinājuma koordināciju, gan SDO sociālā nodrošinājuma konvencijas;
71. aicina dalībvalstis un Komisiju paplašināt ar trešām valstīm un plašākiem reģioniem noslēgto ES asociācijas nolīgumu praktisko darbības jomu, ciktāl tā attiecas uz sociālo nodrošinājumu; tādēļ prasa ES ārējās attiecībās un sarunās ar trešām valstīm kā svarīgu

aspektu ietvert ES sociālā nodrošinājuma sistēmu koordinācijas ārējo dimensiju;

72. norāda — lai gan ar Regulas (ES) Nr. 1231/2010 pieņemšanu tika panākta Regulā (EK) Nr. 883/2004 paredzēto tiesību attiecināšana arī uz trešo valstu valstspiederīgajiem, šīs tiesības tomēr var izmantot tikai saistībā ar pārrobežu darbību ES teritorijā, tādējādi tās neattiecas uz lielāko daļu trešo valstu valstspiederīgo; sagaida, ka pilnībā tiks īstenoti ES tiesību aktos, piemēram, Vienotas uzturēšanās atļaujas direktīvā, jau paredzētie pasākumi attiecībā uz sociālā nodrošinājuma pieejamību;
73. šajā sakarībā atzinīgi vērtē Direktīvas 2009/50/EK („Zilās kartes” direktīva) paplašinātos noteikumus attiecībā uz trešo valstu valstspiederīgajiem un aicina Komisiju izvērtēt minētās direktīvas īstenošanu un ietekmi uz darba tirgu;
74. uzsver, ka ES pilsoņu tiesības ir jāaizsargā arī ārpus ES un gadījumos, kad viņi strādā vai ir strādājuši trešās valstīs;
75. tāpēc prasa pieņemt vienotu un savstarpēju ES pieeju sociālā nodrošinājuma koordinācijai ar trešām valstīm, attiecinot to uz visiem ES pilsoņiem un trešo valstu valstspiederīgajiem un neskarot trešo valstu valstspiederīgo tiesības, kas izriet no asociācijas nolīgumiem un ko izstrādājusi Eiropas Savienības Tiesa;
76. šajā sakarībā ierosina apsvērt arī fakultatīva, brīvprātīga un vispārēja „28. režīma” piemērošanu imigrantiem un ES pilsoņiem citās ES valstīs;
77. atzinīgi vērtē Eiropas veselības apdrošināšanas kartes izveidi un ierosina paplašināt un vienkāršot tās izmantošanu;
78. uzsver, ka Eiropas darba tirgus pievilcība ir atkarīga arī no iespējām pārvest tiesības uz pensiju un sociālās tiesības un saglabāt šo tiesību spēkā esamību iespējamās atgriešanās gadījumā;
79. atzinīgi vērtē to, ka ir pieņemta Vienotas uzturēšanās atļaujas direktīva, kas nodrošina trešo valstu valstspiederīgajiem un pārdzīvojušajiem ģimenes locekļiem pensijas tiesību pārvedamību atbilstoši Regulai (EK) Nr. 883/2004; aicina pašreizējo ES prezidentūru un turpmākās ES prezidentūras kopā ar Komisiju atsākt sarunas par priekšlikumu direktīvai par papildpensijas tiesību pārvedamību;
80. uzsver, ka attiecībā uz sociālā nodrošinājuma sistēmu koordinācijas ārējo dimensiju Eiropas Savienība ieņem vadošu lomu un var noteikt globālus standartus;
81. vērš uzmanību uz nepieciešamību izstrādāt migrantiem paredzētas atbilstošas informācijas sistēmas, tostarp attiecībā uz piekļuvi attiecīgām programmām un pakalpojumiem, kas ļautu potenciālajiem migrantiem pienācīgi izvērtēt emigrācijas izmaksas un ieguvumus un palīdzētu izlemt, vai vajadzētu šādi rīkoties; ierosina uzreiz pēc imigrantu ierašanās sniegt viņiem informāciju par viņu tiesisko statusu pēc atgriešanās; ierosina šajā nolūkā izmantot sistēmu *MISSOC* (ES savstarpējā informācijas sistēma sociālās aizsardzības jautājumos);
82. aicina Komisiju un dalībvalstis rīkot Eiropas un valstiska mēroga informācijas kampaņas, lai palielinātu migranšu līdzdalību demokrātiskajos procesos, kā arī izveidot un atbalstīt migranšu pieredzes apmaiņas platformas;

83. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei, Komisijai, Reģionu komitejai, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai, kā arī dalībvalstu parlamentiem.